

[Lykketoff]

og på parfumen, og brugte som argument imod den sammenhæng, der var, spørgsmålet, om SiD-arbejderne var interesseret i det. Det ved skatteministeren var alt, alt for billigt, for skatteministeren er nemlig ikke dum: han er en meget klog mand.

Skatteministeren ved godt, hvis man kigger på de samlede fordelingsvirkninger af den pakke, som Socialdemokratiet har foreslået, lettelser i afgifter og takster som modydelse for en stram indkomspolitik og for en stigende opsparring, har den en endda overordentlig fin social profil, for der er lettelser i taksterne på kollektiv trafik, på børnepasning, på udvalgte fødevarer. Der er endvidere på alle disse varer, som er grænsehandelsfølsomme, en kurv af afgiftslettelser, som virker – hvis man bruger Skatteministeriets eget fine ord incidensberegninger – fordelingspolitisk lige så fint, som hvis man nedsatte moms. Det ved skatteministeren godt. Han kan nemlig alt det dér. Derfor synes jeg ikke, at det er pænt at give Folketinget et indtryk af, at sammenhængen er en anden.

Pia Gjellerup (S):

Skatteministeren gav udtryk for, at han da kun kunne være enig i de socialdemokratiske synspunkter, der ønskede helhed og sammenhæng i den økonomiske politik. Det kan man ikke forstå at skatteministeren også skulle mene i dag, hvor vi behandler forslag, som ødelægger eller vanskeliggør mulighederne for at skabe hele og samlede løsninger i den danske økonomi.

Nu har vi behandlet en række forslag om afgiftslettelser, uden at de bliver sat i en sammenhæng med indkomspolitik, med opsparringspolitik. Det var ellers den sammenhæng, som afgiftslettelser i betydelig større omfang – også i øvrigt – kunne indgå i for at sikre en reallønsgaranti for fremtiden over for en meget stærk indkomspolitik, som vi kan have meget god brug for i det danske samfund af hensyn til vores betalingsbalanceproblemer og vores meget store arbejdsløshed.

Vi ville oven i købet have chancen for at lave, hvad vi har kaldt en indkomspolitik kontrakt, hvor vi på den ene side garanterer reallønnen mod en effektiv indkomspolitik og på den anden side holder fast i den snor, der styrer, hvis indkomspolitikken og opsparringspolitikken ikke får det tilstrækkelige omfang, at afgifterne

så heller ikke vil blive nedsat i det samme omfang som oprindeligt aftalt. Det er det, der kaldes en indkomspolitik kontrakt, det er det, der er forhandlet indkomspolitik, det er det, man har pillet et element bort fra, og det er derfor, vi synes, at regeringen kigger utrolig snæversynet på den økonomiske situation.

Så nævnte skatteministeren beregningerne på regeringens mange – jeg tror ikke, han selv sagde det, men det er vel det, der kan beskrives sådan – mere eller mindre forskellige planer, mest mindre forskellige planer, som er fremkommet i en lind strøm fra slutningen af maj og hen over efteråret. Til grund for disse beregninger lægges der nogle forudsætninger om, hvordan verden vil se ud omkring os, og hvordan Danmark vil se ud. Disse planer er meget, meget positive i de beregninger, som så fremkommer.

Når man så skal se på Socialdemokraternes plan »Gang i 90'erne«, er det ubehageligt at bruge de samme forudsætninger, fordi »Gang i 90'erne« så bliver ganske overordentlig positiv. Derfor lægger man vægt på nogle andre forudsætninger, når man regner på Socialdemokratiets plan »Gang i 90'erne«.

Det er ikke særlig redeligt. Det har vi så diskuteret sommeren igennem. Derfor blev man egentlig meget positivt enige om ved indledningen af forhandlingerne i begyndelsen af august måned mellem regeringen og Socialdemokratiet, at man ikke tog udgangspunkt i de to planer, men tog udgangspunkt i problemerne og deres løsning.

Det kunne vi med sindsro sige ja til fra Socialdemokratiets side, for det var nemlig eksakt det, vi gjorde, da »Gang i 90'erne« blev skabt, at tage udgangspunkt i det danske samfunds store problemer og skabe løsningerne derudfra.

Men regeringen turde det ikke, for regeringen havde et andet formål. Regeringen ville give deres kernevælgere løfter og indfri nogle af dem måske om skattelettelser. Derfor blev forhandlingerne vanskelige og blev ikke til noget.

De kom i virkeligheden til at vise, at regeringen ikke tør forholde sig til den ganske overordentlig upraktiske virkelighed, det danske samfund befinder sig i. Skatteministeren vil kun tage hensyn til den praktiske virkelighed, men den virkelighed, der er upraktisk, glemmer han.

Eksempelvis viser disse forslag, at man ikke tager hensyn til miljøet, at man heller ikke har